

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 07. septembra 2020. godine
Br. ref.:RK 1617/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI76/20

Podnosilac

Kujtim Zarari

**Ocena ustavnosti odluke AD. br. 01/2020 Osnovnog tužilaštva u Đakovici
od 5. februara 2020. godine i obaveštenja AD. br. 03/2020 Kancelarije
glavnog državnog tužioca od 25. februara 2020. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija, i
Nexhmi Rexhepi, sudija.

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Kujtim Zarari, sa prebivalištem u Đakovici (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava: a) odluku Osnovnog tužilaštva u Đakovici AD. br. 01/2020 od 5. februara 2020. godine, koju je potpisao zamenik glavnog tužioca (u daljem tekstu: odluka zamenika glavnog tužioca Osnovnog tužilaštva); i b) obaveštenje AD. br. 03/2020 Kancelarije glavnog državnog tužioca Republike Kosovo od 25. februara 2020. godine (u daljem tekstu: glavni državni tužilac).

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je razmatranje ustavnosti osporenih odluka, kojima podnosilac zahteva navodi da su mu povređena prava garantovana članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 7 člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 5. maja 2020. godine, Ustavni sud Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud), je primio zahtev podnosioca, koji je on podneo preko pošte 28. aprila 2020. godine.
6. Dana 19. maja 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bekima Sejdiua za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, u sastavu sudija: Gresa Caka Nimani (predsedavajuća) Bajram Ljatifi i Safet Hoxha (članovi).
7. Dana 1. juna 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio od njega da podnese Sudu i) formular zahteva Suda i ii) žalbu podnetu Kancelariji glavnog državnog tužioca na odluku AD. br. 01/2020 od 05. februara 2020. godine.
8. Istog dana, Sud je obavestio Osnovno tužilaštvo i Državno tužilaštvo o registraciji zahteva.
9. Dana 10. juna 2020. godine, Sud je primio od podnosioca zahteva tražena dokumenta.
10. Dana 22. jula 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

11. Sud prvo primećuje da je podnosilac zahteva podneo Ustavnom sudu dva zahteva, odnosno zahtev KI 77/20, kao i ovaj zahtev KI 76/20. U ova dva

zahteva, podnosilac osporava različite odluke i postupke, krivične i disciplinske prirode, a koji su međusobno povezani. Predmet zahteva koji se razmatra, KI 76/20, je disciplinski postupak, ali zbog međusobne povezanosti ova dva postupka, Sud smatra da je važno predstaviti oba.

Krivični postupak u kojem je podnosilac zahteva bio strana u svojstvu oštećenog

12. Podnosilac zahteva je zaposlen u Glavnom centru porodične medicine u Đakovici (u daljem tekstu: GCPM).
13. Dana 12. juna 2014. godine, podnosilac zahteva je napadnut u objektu GCPM-u od strane osobe M.Gj., koji je takođe zaposlen u GCPM-u, prilikom čega je podnosilac zahteva zadobio telesne povrede.
14. Dana 10. septembra 2018. godine, Osnovno tužilaštvo u Đakovici je podiglo optužnicu protiv osobe M.Gj., zbog izvršenja krivičnog dela lake telesne povrede prema članu 188, stav 1, tačka 1.4 Krivičnog zakonika Republike Kosovo br. 04/L-082 od 13. jula 2012. godine (u daljem tekstu: KZRK).
15. Dana 7. novembra 2019. godine, Osnovni sud u Đakovici (u daljem tekstu: Osnovni sud) je, presudom P. br. 621/18, proglasio krivim osobu M.Gj., za krivično delo lake telesne povrede u skladu sa članom 188, stav 1, tačka 1.4 KZRK-a, i izrekao mu novčanu kaznu u određenom novčanom iznosu. Ovom presudom, Osnovni sud je za realizaciju pravno imovinskog zahteva poučio podnosioca zahteva (u svojstvu oštećene strane), na građanski spor.
16. Na presudu P. br. 621/18 Osnovnog suda, podnosilac zahteva je izjavio žalbu zbog odluke o krivičnoj sankciji i prekvalifikacije krivičnog dela, tražeći da se osobi M.Gj. izrekne oštrija kazna. Apelaciono tužilaštvo Kosova je, takođe podneskom PPA/II br. 1559/2019, predložilo da se usvoji, kao osnovana, žalba podnosioca zahteva u vezi sa pooštavanjem kazne prema osobi M.Gj.
17. Dana 2. marta 2020. godine, Apelacioni sud je, presudom PA1. br. 1547/2019, odbio žalbu podnosioca zahteva, kao neosnovanu, i potvrdio rešenje Osnovnog suda P. br. 621/18.
18. Kao što je napred pojašnjeno, podnosilac zahteva je osporio ovaj postupak pred Sudom zahtevom KI77/20.

Disciplinski postupak pokrenut protiv tužioca koji je podigao optužnicu protiv osobe M.Gj.

19. Dana 30. decembra 2019. godine, Ombudsman je, dopisom br. 2265/2019, podneo "obaveštenje-podnesak disciplinskog karaktera" Osnovnom tužilaštvu po žalbi podnosioca zahteva protiv državnog tužioca B.K.. U ovom dopisu se navodi da je navedeni tužilac, u vezi sa optužnicom za koju je sproveden gore navedeni krivični postupak, počinio disciplinski prekršaj i to u vezi sa pravnom kvalifikacijom krivičnog dela za koje je optužena osoba M.Gj. To zato što optužnica protiv osobe M.Gj., ne odražava navode podnosioca zahteva kao

oštećene strane da je osoba M.Gj., svojim postupcima počinila krivično delo *“Napad na ovlašćeno lice pri obavljanju službenih dužnosti”* u skladu sa članom 410. KZRK-a, uzimajući u obzir da su podnosilac zahteva i osoba M.Gj., službene osobe zaposlene u istoj instituciji.

20. Dana 5. februara 2020. godine, Osnovno tužilaštvo, odnosno zamenik glavnog tužioca tog Tužilaštva, je odlukom AD. br. 01/2020, ocenjujući navode podnosioca zahteva kao i stav državnog tužioca B.K., utvrdilo da se u ovom slučaju *“ne bavimo nekim disciplinskim prekršajem”* propisanim Zakonom br. 06/L-057 o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca (u daljem tekstu: Zakon o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca) i shodno tome, nije uputilo slučaj za pokretanje istrage Tužilačkom savetu Kosova (u daljem tekstu: TSK).
21. Dana 13. februara 2020. godine, podnosilac zahteva je na odluku AD. br. 01/2020 zamenika glavnog tužioca Osnovnog tužilaštva izjavio žalbu Državnom tužilaštvu zbog pogrešne primene zakona, proceduralnih povreda i pogrešnog utvrđivanja činjeničnog stanja. Podnosilac zahteva je navodio da glavni tužilac Osnovnog tužilaštva prema Zakonu o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca može da odbaci žalbu kada je *“očigledno neosnovana”*, ili kada se žalba čini *“neozbiljnom”*. Stoga, prema podnosiocu zahteva, budući da zamenik glavnog tužioca Osnovnog tužilaštva nije razmotrio stvar kao *“očigledno neosnovanu ili neozbiljnu”*, bio je obavezan da postupa u skladu sa članom 12, stav 2, Zakona o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca, tačnije, da traži od TSK-a da pokrene disciplinsku istragu protiv tužioca B.K.
22. Dana 25. februara 2020. godine, Državno tužilaštvo je, obaveštenjem AD. br. 03/2020, obavestilo podnosioca zahteva da *“U konkretnom disciplinskom slučaju, [...], odredbom člana 15 stava 1 Zakona o disciplinskoj odgovornosti [...], nije predviđena zakonska mogućnost da stranka, u ovom slučaju Vi, podnesete žalbu protiv odluka glavnog tužioca Osnovnog tužilaštva, ali pravo žaljenja se stranci priznaje samo protiv disciplinskih odluka [TSK-a]. Dakle, u ovom slučaju, budući da nemamo veze sa nekom disciplinskom odlukom koju je doneo [TSK], već je reč o odluci koja je doneta u ime zakonske nadležnosti glavnog državnog tužioca Osnovnog tužilaštva, u ovom činjeničnom zakonskom stanju, nije dozvoljena žalba protiv te odluke i reč je o konačnoj odluci.”*

Navodi podnosioca

23. U svom zahtevu (KI 76/20), podnosilac zahteva osporava odluke donete u disciplinskom postupku pokrenutim protiv državnog tužioca B.K., koji je podigao optužnicu protiv osobe M.Gj., navodeći da su mu osporenim odlukama povređena prava garantovana članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] Ustava.
24. S tim u vezi, on naglašava da je *“Osnovno tužilaštvo [...], postupajući u suprotnosti sa zakonskom procedurom koja je određena Zakonom o disciplinskoj odgovornosti [...], preduzelo istražni postupak i zatim je meritorno rešilo ovo pitanje.”* On dalje dodaje da je *“na osnovu Zakona o disciplinskoj odgovornosti [...], članom 9, stavom 6 tog zakona jasno određeno da nadležni organ, a u konkretnom slučaju je to glavni tužilac u Osnovnom*

tužilaštvu, samo u slučajevima kada je zahtev jasno neosnovan, može odbaciti žalbu ili onda kada se žalba čini neozbiljnom. U konkretnom slučaju, Tužilaštvo nije odbacilo žalbu, nego je istu rešilo meritorno.”

25. Shodno tome, on navodi da je u skladu sa članom 12 gore navedenog Zakona o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca, zamenik glavnog tužioca Osnovnog tužilaštva, u ovom slučaju, trebao da traži od TSK-a da pokrene disciplinsku istragu, uzimajući u obzir da postoji osnovana sumnja da je tužilac protiv koga je izjavljena žalba izvršio navodno krivično delo.
26. Podnosilac zahteva dalje naglašava da mu je u svojstvu oštećenog u ovoj stvari, povređen jednak status strane, pošto se osoba M.Gj. pogrešno i u suprotnosti sa činjeničnim stanjem optužuje da je izvršio krivično delo lake telesne povrede iako su u izreci optužnice i postupcima osobe M.Gj., iscrpljeni elementi krivičnog dela *“Napad na ovlašćeno lice”* tokom obavljanja službene dužnosti u skladu sa članom 410. KZRK-a.
27. On dodaje da se u vezi sa ovim podneskom obratio tužiocu stvari, tražeći da se izmeni pravna kvalifikacija krivičnog dela, ali ti njegovi navodi nisu uzeti u obzir od strane navedenog tužioca, sa obrazloženjem da *“u konkretnom slučaju imamo posla sa dva lica, koji su zaposleni u istoj instituciji i obojica imaju status službenog lica”*.
28. Stoga, podnosilac zahteva u vezi sa osporenim odlukama navodi da *“Na osnovu odluke [zamenika glavnog tužioca] Osnovnog tužilaštva AD. b r. 01/2020 od 05.02.2020. godine i [obaveštenja] Kancelarije glavnog državnog tužioca AD. br. 03/2020 od 25.02.2020, podnosiocu zahteva je negirano pravo na žalbu, pravo koje je zagarantovano i zaštićeno članom 32 [...] pravo na pravne lekove. Ne može da postoji odluka prvostepenog organa koja bi uspostavila meritornost predmeta i koja ne dozvoljava pravo žaljenja”*.
29. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da poništi odluku zamenika glavnog tužioca Osnovnog tužilaštva AD. br. 01/2020 od 5. februara 2020. godine; i obaveštenje Kancelarije glavnog državnog tužioca AD. br. 03/2020 od 25. februara 2020. godine.

Relevantne zakonske odredbe

Zakon br. 06/L-057 o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca

“Član 9

Žalbe na disciplinske prekršaje sudija i tužilaca

1. *Fizička i pravna lica mogu uložiti žalbu protiv sudije ili tužioca vezano za tvrdnju za disciplinski prekršaj kod sledećih organa vlasti (u daljem tekstu “nadležni organ”):*
[...]
 - 1.5. *glavnog tužioca u vezi sa navodnim disciplinskim prekršajem tužilaca koji rade u tužilaštvu za koji je odgovoran tužilac.*
[...]

2. kada je žalba prosleđena ne nadležnom organu, isti će je proslediti nadležnom organu (autoritetu), u skladu sa Zakonom o opštem upravnom postupku.

3. Fizička i pravna lica mogu podneti žalbu protiv sudijske ili tužioca ombudsmanu.

[...]

6. Nadležni organ u skladu sa članom 9 stav 1, razmatra žalbu u roku od trideset (30) dana od dana prijema i postupa u skladu sa članom 12, stav 2, osim u slučaju kada utvrdi da je žalba očigledno neozbiljna, neosnovana, da se ne odnosi na neki disciplinski prekršaj ili je zastarela. O donetoj odluci, nadležni organ će odmah obavestiti lice koje je podnelo žalbu. Kopija odluke se dostavlja nadležnom savetu, a u situacijama kada je predviđeno stavom 3 ovog člana i ombudsmanu.

[...].

Član 12 Istražni postupak

1. Savet pokreće disciplinski postupak na osnovu zahteva podnetog u skladu sa članom 9 stav 1 ovog zakona.

2. Nadležni organ traži od saveta pokretanje disciplinske istrage na osnovu žalbe od strane fizičkog ili pravnog lica koja nije odbijena na osnovu člana 9, stav 6, ovog zakona ili po službenoj dužnosti ako postoje opravdani razlozi da se veruje da je sudija ili tužilac počinio disciplinski prekršaj.

[...].

Član 15 Žalba na disciplinske odluke

1. Stranke imaju pravo žalbe na odlukama disciplinskog saveta, direktno Vrhovnom Sudu Kosova, u roku od petnaest (15) dana od dana prijema odluke. Ostali sudovi Kosova nisu nadležni da razmatraju i odlučuju u vezi disciplinske procedure prema sudijama i tužiocima.”

[...].”

Prihvatljivost zahteva

30. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, propisane u Ustavu, dalje navedene u Zakonu i utvrđene u Poslovniku.

31. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji popisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpili sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

32. Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane članovima 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku [...]”.

33. Što se tiče ispunjenja napred navedenih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana; da je iscrpeo pravna sredstva na raspolaganju; da je pojasnio akt javnog organa čiju ustavnost osporava i ustavna prava za koja navodi da su mu povređena i podneo je zahtev unutar zakonskog roka.
34. Pored toga, Sud takođe treba da razmotri da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u pravilu 39 [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Pravilo 39 (2) Poslovnika propisuje:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

35. S tim u vezi, Sud podseća da podnosilac zahteva navodi povredu svojih ustavnih prava, odnosno prava na pravno sredstvo koje je garantovano članom 32. Ustava, koje propisuje:

“Svako lice ima pravo da koristi pravna sredstva na sudske i administrativne odluke, koje uskraćuju njena/njegova prava ili interese, na zakonom propisan način.”

36. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da glavni tužilac Osnovnog tužilaštva nije dužan da traži od TSK-a da pokrene istrage protiv tužilaca samo ako utvrdi

da je zahtev „očigledno neosnovan“ ili „neozbiljan“. Ali, prema njegovim rečima, u ovom slučaju, nakon što zamenik glavnog tužioca Osnovnog tužilaštva nije odbacio slučaj, kao očigledno neosnovan ili neozbiljan, prema članu 12. Zakona o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca bio je obavezan da traži od TSK-a da pokrene istragu u vezi sa disciplinskim prekršajima od strane tužioca B.K. Stoga, on tvrdi da mu je uskraćeno pravo na pravno sredstvo zagarantovano članom 32. Ustava, pošto zamenik glavnog tužioca, u suprotnosti sa Zakonom o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca, nije tražio od TSK-a da pokrene disciplinsku istragu protiv tužioca. B.K.

37. Sud još jednom podseća da član 32. Ustava garantuje pravo na korišćenje pravnih sredstava protiv sudskih i upravnih odluka koje krše njena/njegova prava ili interese, ali ističe da to treba da se uradi na *“način predviđen zakonom”*.
38. U tom smislu, Sud se poziva na član 9. [Žalbe na disciplinske prekršaje sudija i tužilaca] Zakona o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca, koji propisuje da nadležni organ, u ovom slučaju glavni tužilac Osnovnog tužilaštva *“razmatra žalbu u roku od trideset (30) dana od dana prijema i postupa u skladu sa članom 12, stav 2, osim u slučaju kada utvrdi da je žalba očigledno neozbiljna, neosnovana, da se ne odnosi na neki disciplinski prekršaj ili je zastarela”*.
39. Dok član 12, stav 2 napred navedenog Zakona propisuje da *“Nadležni organ traži od saveta pokretanje disciplinske istrage na osnovu žalbe od strane fizičkog ili pravnog lica koja nije odbijena na osnovu člana 9, stav 6, ovog zakona ili po službenoj dužnosti ako postoje opravdani razlozi da se veruje da je sudija ili tužilac počinio disciplinski prekršaj.”*
40. Sud primećuje da prema gore navedenim odredbama, slučaj ne treba da se prosledi TSK-u za pokretanje disciplinske istrage ukoliko nadležni organ, u ovom slučaju glavni tužilac Osnovnog tužilaštva, oceni da je: a) žalba očigledno neozbiljna; b) neosnovana; c) ne odnosi se na neki disciplinski prekršaj; ili d) je zastarela. U ovom slučaju, odluka glavnog tužioca Osnovnog tužilaštva je konačna, jer u Zakonu o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca nije predviđena mogućnost žalbe.
41. Stoga, jedan od razloga zbog kojih glavni tužilac Osnovnog tužilaštva može da ne traži od TSK-a da sprovede istragu, kao što je gore navedeno, je i slučaj kada on/ona utvrdi da se žalba *“ne odnosi na neki disciplinski prekršaj”*.
42. U tom smislu, žalba podnosioca zahteva protiv državnog tužioca B.K., je rešena odlukom AD. br. 01/2020 zamenika glavnog tužioca Osnovnog tužilaštva, koji nakon što je ocenio navode podnosioca zahteva i stav državnog tužioca B.K., pojasnio je: *“Na osnovu dokaza koji su predstavljeni u spisima predmeta gde imamo samo lekarski izveštaj i na osnovu priznanja krivice, njegovog kajanja, navoda da ubuduće neće ponoviti takvo delo, tražio je oprost od oštećenog zbog nanetih povreda, korektnog ponašanja pred sudom, pošto se po prvu put sukobljava sa zakonom, izricanje novčane kazne mislim da je adekvatno u ovom slučaju i nisam video za razložno da se u ovom slučaju žalim Apelacionom sudu što se tiče visine kazne. Uzimajući za osnov da se ovaj predmet, sa žalbom oštećenog nalazi u Apelacionom sudu, ukoliko sam ja kao*

tužilac pogrešio u kvalifikaciji krivičnog dela ili je sud izrekao nepodobnu kaznu, Apelacioni sud će odlučiti, pošto još uvek nije doneo odluku u ovom predmetu". Shodno tome, zamenik glavnog tužioca Osnovnog tužilaštva je odlučio da se ovaj slučaj *"ne odnosi na neki disciplinski prekršaj"* koji je propisan Zakonom o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca i samim tim, nije uputio slučaj za pokretanje istrage TSK-u.

43. Državno tužilaštvo je, u međuvremenu, obaveštenjem AD. br. 03/2020, obavestilo podnosioca zahteva da *"prema Zakonu o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca (Zakon br. 06/L-057), nije predviđena zakonska mogućnost da stranka podnese žalbu protiv odluka glavnog tužioca Osnovnog tužilaštva, ali pravo žaljenja se stranci priznaje samo protiv disciplinskih odluka Tužilačkog saveta Kosova. Dakle, u ovom slučaju, budući da nemamo veze sa nekom disciplinskom odlukom koju je doneo Tužilački savet Kosova, već je reč o odluci koja je doneta u ime zakonske nadležnosti glavnog državnog tužioca Osnovnog tužilaštva, u ovom činjeničnom zakonskom stanju, nije dozvoljena žalba protiv te odluke i reč je o konačnoj odluci Osnovnog tužilaštva"*.
44. Shodno tome, navod podnosioca zahteva da prema Zakonu o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca, zamenik glavnog tužioca, pošto nije odbacio žalbu kao *"očigledno neosnovanu"* ili kao *"neozbiljnu"*, bio je obavezan da traži pokretanje istrage protiv tužioca B.K, od TSK-a, nije osnovan.
45. S tim u vezi, Sud podseća da se delotvornost pravnih sredstava koji su predviđeni članom 32. Ustava, u skladu sa praksom ESLJP-a, ne određuje na osnovu toga da li je podnosilac zahteva njihovim korišćenjem uspeo da ostvari ciljeve na način na koji je nameravao, već da li je imao priliku da pomoću pravnog sredstva koje je koristio može da predstavi svoje argumente koje će ispitati nadležni organi (vidi, slučaj ESLJP-a: *Soering protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 7. jula 1989. godine, stav 120).
46. Štaviše, Sud ističe da prema sudskoj praksi ESLJP-a, iako svako ima pravo da koristi pravna sredstva protiv upravnih i sudskih odluka, EKLJP ne garantuje pravo na žalbu ako to ne predviđa domaći zakon (vidi: *mutatis mutandis*, slučaj ESLJP-a *Daray protiv Mađarske*, zahtev br. 36524/97, odluka od 16. aprila 1998. godine).
47. Sud primećuje da su u ovom slučaju zamenik glavnog tužioca Osnovnog tužilaštva i Državno tužilaštvo, u skladu sa važećim zakonodavstvom, ocenili činjenice i tumačili i primenili zakonske odredbe u vezi sa zahtevom podnosioca. Nakon što je zamenik glavnog tužioca Osnovnog tužilaštva zaključio da se u slučaju žalbe podnosioca zahteva podnete preko Ombudsmana *"ne bavimo nikakvim disciplinskim prekršajem"* predviđenim Zakonom o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca, u skladu sa tim zakonom on nije uputio slučaj za pokretanje istrage TSK-u. Kancelarija glavnog državnog tužioca je takođe utvrdila na osnovu Zakona o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca, da pošto se ne bavimo nijednom disciplinskom odlukom koju je doneo TSK, već odlukom donetom u ime zakonskih nadležnosti glavnog tužioca Osnovnog tužilaštva, prema gore navedenom zakonu, žalba na tu odluku nije dozvoljena i bavimo se konačnom odlukom Osnovnog tužilaštva.

48. Dalje, Sud ističe da je podnosilac zahteva imao priliku, kao što je propisano Zakonom o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca i u skladu sa članom 32. Ustava, da predstavi svoj slučaj u pogledu svojih žalbi o disciplinskom prekršaju od strane tužioca slučaja B.K. pred glavnim tužiocem Osnovnog tužilaštva. Njegova žalba je, podneta preko Ombudsmana, razmotrena od strane zamenika glavnog tužioca Osnovnog tužilaštva, koji je postupao prema nadležnostima propisanim u Zakonu o disciplinskoj odgovornosti sudija i tužilaca. Podnosilac zahteva je ovaj slučaj uputio i Kancelariji glavnog državnog tužioca. Sud primećuje da se odluka zamenika glavnog tužioca Osnovnog tužilaštva, a i odluka glavnog državnog tužioca, donela nakon detaljnog razmatranja svih argumenata iznetih od strane podnosioca zahteva.
49. Sud dalje primećuje da podnosilac zahteva ponavlja pred Sudom iste argumente koje je izneo u postupcima pred Državnim tužilaštvom, a posebno one koji se odnose na utvrđivanje činjeničnog stanja i zakonitosti odluke zamenika glavnog tužioca Osnovnog tužilaštva.
50. S tim u vezi, Sud želi da istakne svoj principijelni stav da nije zadatak Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu koje su navodno počinili redovni sudovi ili druge relevantne instance prilikom ocene dokaza ili primene zakona (zakonitost), osim i u meri u kojoj su mogla biti povređena prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). U stvari, uloga redovnih sudova je da tumače i sprovode relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi slučaj Ustavnog suda KI129/19, podnosilac zahteva: *Ramadan Kočinaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. novembra 2019. godine stav 55; vidi i slučaj KI40/17 podnosilac zahteva: *Muharrem Bytyqi i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. jula 2017. godine, stav 35).
51. Uloga Ustavnog suda je samo da osigura poštovanje prava garantovana Ustavom (vidi: slučaj Ustavnog suda KI129/19, podnosilac zahteva: *Ramadan Kočinaj*, *Ramadan Kočinaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. novembra 2019. godine stav 56 i slučaj Ustavnog suda KI86/11, podnosilac zahteva: *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine, stav 33).
52. Kao zaključak, Sud utvrđuje da podnosilac zahteva nije potkrepio navode da su postupci sprovedeni pred Osnovnim tužilaštvom u Đakovici i državnim tužiocem, na bilo koji način doveli do povrede njegovog prava na pravno sredstvo, garantovano članom 32. Ustava.
53. Shodno tome, Sud zaključuje da je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i treba da se proglasi neprihvatljivom u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud je, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i na osnovu pravila 39 (2) Poslovnika, 22. jula 2020. godine, jednoglasno

ODLUČIO

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

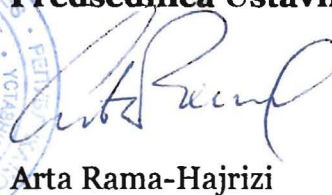
Sudija izvestilac

Bekim Sejdiu

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi